

En Ängel utanför Åhléns

Texten till boken är till största delen hämtad från hennes egna berättelser och minnen utav vad hon kom ihåg fram till hon gick bort.

Från stadshusets hemsida.

Uppfattar folk oss som lite "Anish"? frågar Arne Vauhkola som är kapten i Frälsningsarmén. Och visst gör vi väl det. Visst är det en kvarleva från artonhundratalet att se frälsningssoldaterna i sina fina uniformer stå och vakta julgrytan hela adventstiden med uppmaningen till oss alla att hålla grytan kokande. Och visst är det förunderligt gammalmodigt att stå självuppoftande ägna sin tid, sina krafter och sina pengar åt att hjälpa de sämst ställda i samhället.

I Frälsningsarmén gör sig inga egoister besvär, som medlem finns inget jordisk att vinna utan en ständig uppmaning att ge. Hur har folk råd att vara med i frälsningsarmén? Kan jag tänka ibland. Inte nog med att orkestern ägnar så mycket tid och kraft åt övningar och spelningar som inte ger någon ersättning, de uppmanas dessutom att betala till kollekten vid varenda spelning de har! Och uniformen är kostbar och bekostas av den enskilde medlemmen själv. Musikkåren har hög internationell klass, har funnits i här i 110 år och är en av de få kvarvarande kårerna som fortfarande marscherar på stan. De bjuder på så mycket glädje året om: Carols i juletid, konserter, hymner på kyrkogården och alla spelningarna lördag efter lördag i centrum.

Men när Arne står vid grytan årets sista vardag blir jag ändå förvånad. Efter alla timmar som offrats upp mot jul trodde jag även en frälsningssoldat kunde beviljas lite ledigt. När jag kommer närmare ser jag att insamlingen nu är till katastrofhjälp i Asien. Javisst, så klart, må vi inte låta oss luras av gammaldags uniformer och gammaldags värderingar. Frälsningsarmén lever och verkar i allra högsta grad här och nu. Folk är mycket generösa, berättar Arne och jag kan själv konstatera det samma då många kommer fram och lägger stora sedlar i grytan under tiden vi står där och pratar. Jag tror, att vi med all rätt litar mera på Frälsningsarmén än någon annan hjälporganisation.

Var finns den gamla damen som brukar stå här? undrar några bekymrat. Alla oroar sig för att något skall ha hänt när inte Christina Sandberg är på plats. – Hon kommer i morgon, säger Arne lugnande. Christina Sandberg är 85 år gammal och har troget stått på samma plats mitt i centrum sen 1965. Under tiden har husen rivits runt omkring henne och nya har byggts upp, Tempo blev Åhlens. Men Christina Sandberg stod där i ur och skur med sin insamlingsbössa och sålde "Stridsropet"

Det var så utomordentligt välförtjänt att hon vid millennieskiftet valdes till århundradets södertäljebo! Ingen enskilt person har väl betytt så mycket för så många här i Södertälje. Inte bara alla pengar hon samlat in till de som bäst behöver det här i staden och annorstädes. Utan hon står där också med en öppen famn och ett lyssnande öra för alla som behöver. Och generöst ger hon oss alla Guds välsignelse med på vägen.

Skolbarn och journalister kommer fram och interjuvar Christina. - Varför gör du det här? undrar de förvånade. Christina Sandberg, som numera inte klarar sig utan sin rollator, har svårt att gå och stå och ändå tar sig hit varje morgon utom då det är gudstjänst eller hemförbundet. - För att jag älskar Gud och frälsningsarmén så mycket! svarar hon enkelt.

(Christina Sandberg stod utanför Åhlens fram till hon blev 89 år, sista 5 månaderna innan hon avled orkade hon inte gå ner till centrum utan var mestadels sängliggande)

Christina föddes i Härad

Den 25 oktober 1919 föddes Christina Sandberg av Emma och August Lövqvist i en liten stuga som låg strax utanför Strängnäs närmare bestämt i en liten ort med namnet Härad.

Christinas far arbetade som statare på olika gårdar och det blev en del flyttande för familjen. En statare var kontrakts anställd på i regel ett år i taget och lönen betalades mestadels i natura. De hade rätt att sätta en tunna potatis per år på gårdens jord och i övrigt ingick i lönen ved, spannmål och mjölk samt bostaden. Arbetsveckan sträckte sig från sista veckan i oktober och ett år framåt i tiden.

Något direkt minne från Härad har hon inte men däremot minns hon mycket väl när dom flyttade till Överenhörna som ligger en bit utanför Södertälje, hennes far hade då fått arbete på Ekensberg och Jursta gård och hon var då fem år gammal.

Hon minns väldigt tydligt stugan dom bodde i, det var en liten stuga och den hade endast ett rum och kök, hon minns det så väl för det hade så stora fönster och fönsterbrädor som man kunde sitta på vilket hon gjorde. Hon satt där ofta när hon kunde och tittade ut men hon var också som fem åring tvungen att hjälpa till med lättare sysslor.

Familjen var åtta personer som skulle bo och dela utrymme i denna lilla stuga.

Hennes mor fick ytterligare ett par döttrar med något års mellanrum men flickorna dog av kikhosta i barnsäng endast några månader gamla.

När Christina blev sju år gammal var det dags för skolan eller småskolan som dom kallade det. Som liten stammade Christina väldigt mycket och hennes mor följde henne till skolan för hon hade väldiga problem med att säga sitt namn det blev bara "Chri, Cri, Cri, osv."

Lärarinnan som var en ung nyutexaminerad flicka visade sitt förstående för problemet och sa till den lilla tösen att om hon stannar kvar efter skoltiden så skal hon försöka hjälpa henne att bli av med stammandet och efter skoltid stannade hon kvar med lärarinnan som tränade henne att tala sakta och tydligt och efter idogt arbete blev det bättre och bättre och till slut var hon kvitt sitt stammande och i hennes vuxna liv har det aldrig märkts att hon som barn hade problem med stammning.

När det blev dags för "storskolan" klasserna fyra till sex fick hon en manlig lärare som var väldigt sträng och som hette Kronkvist, han var alltid försedd med käpp och knölpåk som han använde flitigt för att banka in vett och fason i eleverna som inte lydde eller kunde läxorna. Christina som var en lugn och lite blyg flicka skötte sig väl och läraren Kronkvist berömde henne och sa att hon läste som en präst.

(Tilllägg Foto: Christina som konfirmand)

Efter skoldagarna var det inte frågan om att komma hem och sedan ut och leka utan hon fick hjälpa till hemma med att bära ut slask hinken, hämta vatten och andra små sysslor. Att tömma slaskhinken tyckte hon alls inte om men däremot gillade hon att bära in vatten trots att det var långt till källan för då fick hon använda bär ok. Det gick åt mycket vatten till en sådan stor familj både till mat, disk, hygien och skurning av golv.

Hon fick även hjälpa till med att skala potatisen inför måltiderna och sedan diska efter att alla hade ätit och när det var dags för stor tvätt fick hon följa med till tvättstugan som låg nere vid sjön. Man bykte kläder som man sa vilket innebär att man först gnodde och skrubbade tvätten sedan skulled den kokas i lut och efter det så använde man ett klapprä för att klappa (banka) tvätten.

Vid tretton års ålder fick hon flytta med sin bror Hugo till Stallarholmen där han hade fått arbete som lagårdsförman, Christina skulle vara hushållerska åt sin bror och ytterligare en grabb som hett Sture och skulle arbeta med hennes bror.

Dom bodde i ett hus en trappa upp som bestod av ett litet rum och kök. På kvällarna fick hon dela köket med sin bror, Christina fick ligga i soffan och Hugo bäddade på golvet medans Sture fick ta det lilla rummet.

Någon erfarenhet av att laga mat hade hon inte och inte heller hur man sköter ett hem och framförallt hade hon inte några kokböcker så hon kunde se hur man lagar mat. Telefon var bara de rika som hade så hon kunde inte ringa och fråga någon hur man gör utan hon försökte komma ihåg vad och hur hennes mor hade gjort och tydligen lyckades hon bra för hon fick aldrig några klagomål från hennes bror eller Sture.

Det var ett hårt liv med mycket arbete för den lilla flickan, hon skulle upp tidigt och ha kaffe och smörgåsar klara klockan fem på morgonen och se till att dom fick med sig det dom skulle. Sedan var det dags att bädda och diska och förbereda frukosten som skulle vara klar klockan nio när dom kom. Någon lunch behövde hon inte göra däremot skulle det städas, tvätta kläder och lappa innan det blev dags att förbereda middag som skulle vara klockan sex när dom kom hem och innan dom gick och lade sig skulle det vara ett enklare kvälls mål. Hon stannade i ett och ett halvt år hos sin bror innan hon återvände till Enhörna.

Pensionatet

När hon kom tillbaka till Enhörna behövde hon ett arbete och någon utbildning hade hon inte utöver sin sexåriga skolutbildning men hon beslöt sig för att gå till Nöttersta Pensionat (stiftelsen Emyhemmet) för att fråga om dom behövde någon hjälp. Hon bad att få träffa föreståndarinnan som titulerade sig som syster Hedvig och var en dam i övre medelåldern med stram hållning och god pli på dom anställda. Syster Hedvig sa att hon kunde få börja som köksa och hjälpa till med att rensa fisk, skala potatis, diska och andra mindre roliga sysslor. I lönen som inte var stor ingick ett litet rum på pensionatet som hon kunde bo i, jobbet var hårt och mycket att stå i för en flicka i tonåren bl.a. var det tungt att bära in allt vatten som gick åt på ett pensionat och all den mängd potatis som skulle skalas så hon började fundera på om detta var vad hon ville göra resten av livet eller om hon skulle söka sig in till Södertälje för att hitta något annat arbete men så en dag kom syster Hedvig och sa att hon ville att Christina skall börja som andra husa, ”men det kan väl inte jag” blev hennes svar då, jodå svarade syster Hedvig jag har sett hur du sköter arbetet som du har nu omsorgsfullt och noggrant så jag skall lära upp dig.

Arbetet blev helt annorlunda mot att vara köksa, från vit arbetsrock till mörkblå kjol, svarta skor och strumpor samt vitt förkläde på förmiddagarna, på eftermiddagarna skulle det vara svart kjol och hon kände en viss stolthet när hon såg sig skälva i spegeln.

Att arbeta som andra husa var även det ett tungt stressande arbete, borden skulle dukas och göras i ordning och vara klara när gästerna kom sedan skulle maten serveras vid borden och var det något som fattades fick man springa ner till ålderdomshemmet (nuvarande Emyhemmet) och hämta det som saknades. På den tiden fanns inte kylskåp utan man förvarade råvaror och drickor i källaren som var sval. Man sprang hela tiden när man arbetade minns hon av tiden på pensionatet.

Fram till 1939 då kriget bröt ut, hon var då tjugo år hade hon arbetat på pensionatet året om men när kriget kom blev pensionatet tvunget att stänga för vintrarna p.g.a. dålig beläggning menen blev inkallade till beredskap och varorna blev ransonerade och pensionatets ransonerings kuponger räckte inte för att ha öppet på vintrarna. Hennes mor och far var inte längre i livet och hon hade inget hem att återvända till eller husrum när pensionatet stängde för vintern.

Norel Hanssons hatt & möss fabrik

Hon fick se en annons i tidningen att Norel Hanssons hatt & mössfabrik inne i Södertälje sökte en flicka som kunde hjälpa till så hon satte sig på bussen in till Södertälje och knackade på dörren till Norel Hansson. Mannen som öppnade dörren och tog emot henne kände hon omedelbart igen som en av besökarna på pensionatet där han hade sin svärmor boende.

Han tittade på henne med ett förvånat uttryck i ansiktet och frågade "jaha vad vill du då" hon svarade att hon sökte platsen som var utannonserad i tidningen, ja men pensionatet då frågade han. Dom skall stänga för vintern och då har jag inget arbete, du får börja när du vill svarade han utan någon form av anställnings intervju eller fråga efter referenser.

Christina fick börja med att klippa bort ullen från de skadade bitarna som inte kunde användas och det var ett mycket tråkigt och monotomt arbete men hon hade ett arbete och varje dag när chefen kom stoppade han ner en liten chokladbit i hennes ficka "han tyckte nog synd om mig säger hon" En dag frågade han henne hur hon trivdes med arbetet, inte alls svarade hon maskinerna bara krånglar och går sönder, han tittade då på henne och sa om du vill skall jag efter arbetstiden lära dig att bli en bra pälsmaskins sömmerska och det var med ett leende på läpparna som hon svarade tack hemskt gärna.

När arbetstiden var slut stannade hon kvar i fabriken där Norell började lära upp henne att sy på dom olika maskinerna men innan dom började med utbildningen för dagen beställde han alltid upp kaffe och en bakelse som han beställde från ett närliggande konditori.

Hennes arbetskamrater började fundera och slutade prata med henne och drog sig undan henne på rasterna för dom fick för sig att Christina och Norell hade något ihop, hon förklarade då för sina arbetskamrater att hon var bekant med Norell från pensionatet och att han endast lärde henne att sy på kvällarna något förhållande var det inte tal om då Norell var gift och som hon sa alldeles för gammal för henne utan han var enbart trevlig och hjälpsam.

När Norell tyckte att hon kunde arbetet med att sy pälsar tillräkligt bra sa han att hon kunde ta platsen bredvid honom och sy "fina pälsmössor", ja men svarade hon att det sitter ju redan en där, äsch svarade han hon kan sitta någon annanstans och så blev det och han berömde ofta henne för sin noggrannhet och hon trivdes mycket med arbetet och tyckte det var roligt.

Första vintern bodde hon hos sin bror Hugo som hade flyttat till Hammarby en liten plats som ligger i Övrenhörna. Han hyrde ett litet torp utan elektricitet och rinnande vatten och den enda värme källa som fanns att tillgå var en liten kamin som skulle hålla stugan varm när temperaturen kunde gå ner till -30° på vintrarna. Till arbetet inne i Södertälje fick hon ta sig med gengasbuss de gånger den fungerade. När sommaren nalkades öppnades åter pensionatet och då slutade hon sitt arbete på Norel Hanssons hatt & mössfabrik och återgick till arbetet på pensionatet fram till dom stängde för vintern och hon åter fick börja på hatt & mössfabriken. När hon kom tillbaka denna andra vinter sa hennes arbetskamrater något förvånat "är du nu här igen!" Då förklarade Christina hur det var att hon arbetade på pensionatet i Övrenhörna på somrarna och att det var där som hon lärt känna ägaren Norel Hansson när han var där och hälsade på sin svärmor, när dom fått förklarat för sig hur allt låg till blev arbetskamraterna mer vänliga och öppna mot henne.

Den här andra vintern hyrde hon ett möblerat rum inne i Södertälje ovanför Elmrots skor på Storgatan. Rummet saknade kokmöjligheter och hon hade fått en el-platta (av sin blivande man) men den fick hon inte använda för hyresvärdinnan om hon inte betalade extra för strömmen men det tyckte Christina skulle bli för dyrt på hennes lön som var 18 kronor i veckan och som skulle räcka till både mat och kläder förutom hyran. Maten inhandlade hon i en matbutik som låg strax intill och åt den kall direkt från papperet. Hon arbetade fyra vintrar på Norel Hanssons hatt & möss fabrik.

Christina gifter sig

När Christina arbetade på pensionatet var hon ofta och handlade på Sturks Livs som låg strax nedanför pensionatet, där arbetade en man vid namnet Arthur Sandberg, Christina tyckte han var både stillig och trevlig och det blev många pratstunder med honom. Samtalen blev så småningom till träffar och snart var dom ett par. Vid flera tillfällen var Arthur och åt middag på pensionatet, han var en mycket social människa och hade lätt för att ta folk och få kontakt, vilket ledde till att han blev bekant med flertalet av gästerna. Föreståndaren Syster Hedvig tyckte mycket bra om Arthur och bjöd honom vid flera tillfällen på middag på pensionatets bekostnad. Efter att ha umgåtts och lärt känna varandra så friade Arthur till henne och i all enkelhet så förlovade dom sig och den trettionde juni år 1945 gifte dom sig.

Ovanför pensionatet låg en liten stuga som dom fick hyra och som ägdes av stiftelsen Emyhemmet. Stugan bestod av två rum och kök i nedre delen och på över våningen fanns ett litet rum som hyrdes ut till pensionatets gäster. Något vatten fanns inte indraget utan vattnet fick man hämta i brunnen som fanns utanför och när vintern kom fick man gå till pensionatet för att hämta vatten, värmekällan var en vedspis där maten lagades på och toaletten var ett torrdass som låg bakom stugan.

Augusti 1948 fick dom en dotter Ann-Christin och i december 1949 kom andra barnet en son Jan Arthur. 1952 blev Christina och Arthur tillfrågade av sociala myndigheter om dom ville ta hand om en liten pojke vid namn Per-Olov vars föräldrar av vissa orsaker inte kunde ta hand om, tanken var att han skulle stanna i ett par år tills hans riktiga föräldrar kom på fötter, det blev 12 år och inte utan problem då Per-Olov var en livlig och påhittig grabb. Christinas make Arthur skaffade sig en egen affär "Sandbergs Livs" som låg på Birkavägen, korsningen Östergatan i Södertälje (huset finns kvar en i dag). Att var egen företagare blev långa dagar för Arthur så han sov över i affären och veckopendlade med buss mellan Södertälje och Övrenhörna. I och med att Arthur var borta i veckorna så fick Christina ta hand om det mesta hemma, det stora problemet var när hon skulle hämta ved då fick hon sätta alla tre barnen på cykeln och leda den ut till skogen där hon samlade ihop ved som hon lade i en hög och när hon tyckte att hon fått ihop tillräckligt med ved var det dags att bege sig hem med barnen och säga åt dom att stanna inne och sköta sig medan hon jäktade iväg till skogen för att hämta veden hon samlat in. Christina minns en gång det var strax före jul som hon sagt åt barnen att stanna inne och sköta sig medan hon begav sig för att hämta veden, det var mycket snö att pulsa i och det tog lite längre tid en beräknat för henne att komma hem. När hon öppnar dörren ser hon att Ann-Christin har klättrat upp på diskbänken och fått upp ett skåp där medicin förvarades, hon hade tagit fram en salva och en sked och var precis på väg att mata Jan Arthur med salvan, Christina tackade Gud att hon hunnit hem i tid.

Arbetet med affären tärde mycket på krafterna för Arthur och han fick besvär med magen och var ofta trött och sliten, Christina sa då åt honom att sluta med affären och ta ett arbete med regelbundna tider. Han sökte då till Scania-Vabis (nuvarande Scania) och fick anställning på avdelningen för utgående gods till utlandet mycket tack vare att han behärskade engelska i tal och skrift. I och med arbetet på Scania-Vabis flyttade dom in till Södertälje, Linnégatan i ett alldeles nybyggt hus som var tjänstebostad för anställda och där bodde Christina fram till tre veckor före sin död. Inflyttningen skedde till midsommaren 1953 och allt arbete med huset var inte klart, byggnadsställningarna stod fortfarande kvar och markplaneringen var inte färdig. Lägenheten bestod av två rum och kök och hade faciliteter som rinnande kallt och varmt vatten och toalett inom hus, Christina som inte var van vid att kunna skruva på en varmvattenkran kom på sig själv med att flera gånger tappa upp vatten i en kastrull för att sätta på spisen och värma upp, likaså var hon inte van vid elektiska spisen och det tog nästan ett halvår innan hon lärt sig att baka bullar som inte blev brända.

Skrattande minns Christina att när flyttlasset var inburit i lägenheten så kom två grabbar från televerket och skulle installera telefon. Hon sa åt dem att hjälpa henne att möblera så hon vet var hon skall ha telefonen så det var bara för grabbarna att bära runt möbler dit hon ville ha dem.

Christina som nu fick tid över när dom flyttat till Södertälje och inte behövde samla in ved och bära vatten beslutade sig då för att börja med dagbarn, vilket hon höll på med fram till början av sextio talet då hon tog ett halvtids jobb på Scania-Vabis som lokalvårdare för deras ungarbaracker.

När Christina var i femtio års ålder samma år som Arthur dog utbildade hon sig till fotvårdsspecialist, en utbildning som hon var nära att ge upp flera gånger för hon tyckte det var både svårt och jobbigt, men lärarna som såg att hon hade talang övertalade henne att fortsätta. Hon hade tänkt ha sin praktik hemma men det tillät inte hälsovårdsstyrelsen. Hon fick då hyra ett rum av Scania-Vabis som låg i samma hus länga som hon bodde i och ha sin praktik där. I början var det svårt att få ekonomin att gå ihop så hon fortsatte sitt jobb som lokalvårdare en tid framöver nu på kvällarna. Hon slutade med fotvården då hon var drygt sjuttio år, då hade hälsan börjat säga ifrån, hon hade brutit lårbenet, ramlat och fått knäet krossat, opererat hjärtat och var i beroende av rullator.

Christina blir frälsningssoldat

Christina har alltid haft en gudstro och ofta gått till kyrkan på söndagar. Hon provade olika frikyrkor men i början av sextio talet fastnade hon för frälsningsarmén. Men det skulle dröja några år innan hon blev invigd soldat eftersom Arthur inte alls tyckte om att hon skulle bära uniform. Han var själv inte troende men hade inget emot att hon trodde på Gud och gick till kyrkan. Han sade alltid att var och en har sin tro och det får man respektera och fast vi älskar varandra är vi två olika individer och att Christina tror på Gud innebär inte att jag älskar henne mindre utan får respektera henne för den hon är. Christina gick på söndagarna på Frälsningsarméns möten och blev mer och mer övertygad om att det här var det rätta för henne, hon blev också bekant med dåvarande brigadören. Christina berättade för Arthur att Frälsningsarmén samlade in pengar till behövande och då svarade han: "säg till brigadören att ställa sig utanför systembolaget för där ger dom nog mycket pengar". O, nej hade brigadören svarat att inte kunde hon tänka sig att stå utanför systembolaget, men fru Sandberg kan väl ställa sig där och samla in pengar åt Frälsningsarmén. Inte kan jag göra det, sa Christina, jag är ju inte frälsningssoldat och har ingen uniform. Det gör inget, svarade brigadören, med min tillåtelse och löfte får fru Sandberg samla in pengar åt Frälsningsarmén. När hon kom hem och berättade detta för Arthur att hon skulle stå utanför systembolaget och samla in pengar minns hon att han inte gillade det och blev sur och pratade knappt med henne på en vecka men så småningom accepterade han hennes beslut. Hon mötte många bekanta när hon stod utanför systemet och samlade in pengar och de undrade varför hon stod där och samlade pengar. Christina skämtade då och sa: "ni vet väl att Arthur har varit sjuk länge och vi behöver pengarna", när dom tittade förundrat på Christina sa hon skrattande ni ser väl att det står Frälsningsarmén på bössan och det är åt dom jag samlar in pengar. Hon minns tydligt att första dagen samlade hon in 400 kronor som var mycket pengar då.

1965 vigdes Christina till soldat och Arthur som då hade accepterat hennes beslut var närvarande vid hennes sida för att stötta henne. Samma vecka som hon blivit soldat kom löjtnanten för

Frälsningsarmén hem till henne med tjugo Stridsrop som han tyckte hon kunde sälja samtidigt som hon samlade pengar och jag tycker du kan stå utanför EPA (i dag Åhlens) på eftermiddagarna och sälja när folk kommer hem från arbetet och ska handla. Hon funderade hur det skulle gå att sälja Stridsrop men Arthur sa att det kommer att gå bra och tog henne under armen och följde henne stolt ner till EPA. I över fyrtio år blev platsen utanför EPA/Åhlens hennes och hon blev god vän med dåvarande chef för Åhlens som inte tillät andra än Christina stå där och när det blev snö och kallt sa han åt henne att stå innanför dörrarna så hon inte fryser.

Christina Sandberg har troget stått på samma plats mitt i centrum sedan 1965. Under tiden har husen rivits runt omkring henne och nya har byggts upp. Men hon har stått där i ur och skur med sin insamlingsbössa och sålt Stridsropet.

Tre dagar i veckan begav hon sig ner till Åhlens för att sälja Stridsropet och vädret hade ingen betydelse, regnade det eller snöade och var kallt skulle hon ner och stå där. Sista fem åren hade hon drabbats av ett par hjärnblödningar men kommit igen och skulle envist ner till Åhlens för att sälja Stridsropet så fort hon kommit hem från sjukhuset. Hon kämpade med sin rullator genom oplogade snö vägar fram till bussen och hon lovordade alla trevliga busschaufförer som hjälpte henne på och av bussen med sin rullator. Under alla år hon sålde Stridsropet och samlade in pengar var det bara en novemberdag 2007 som hon blev rånad på sin insamlings bössa när hon åttioåtta år gammal på väg hem från Åhlens. Hon hade precis klivit av bussen och hade hunnit gått ett tio tal meter då två pojkar i tolv till tretton års ålder dök upp och slet till sig hennes väska där hon hade insamlingsbössorna. Men inte ens denna händelse kunde hindra Christina att med sin rullator gå ner till Åhlens och sätta sig på sin rullator för att samla in pengar och sälja Stridsrop.

När man frågar henne varför hon fortfarande vid åttionio år står där säger hon: "Man träffar så många trevliga människor samtidigt som det en livslust för mig att stå där." Många har anförtrott sig åt henne och bett att hon skall be för dom. Att hon var populär bland Södertäljeborna kunde man se av allt folk som kom fram till henne och pratade och kramade om henne. Ett stort bevis är när vi gick in i nytt århundrande då blev hon vald till århundrades Södertälje bo, hon slog populära storheter som tennis spelaren Björn Borg och radio prataren Hasse Tellemark med utklassnings siffror och få är de Södertälje bor som inte vet vem Christina Sandberg var.

Vintern 2008-2009 drabbades Christina av en stroke och efter en kort sjukhus vistelse kom hon hem men hämtade sig aldrig riktigt och kunde inte klara sig själv hemma. Hon kom då in på äldreboende där hon bara var tre veckor innan hon stillsamt somnade in.

Jan Sandberg